

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 101/2024
03.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Матковић Стефановић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца ПД „Енергорама“ доо Београд, чији је пуномоћник Милан Лукић, адвокат у ..., против туженог ЈП за газдовање шумама „Србијашуме“, Београд, Нови Београд, чији је пуномоћник Ђуро Живковић, адвокат у ..., ради стицања без основа и дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5780/22 од 11.10.2023. године, у седници одржаној дана 03.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5780/22 од 11.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5780/22 од 11.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Краљеву П 82/2022 од 20.04.2022. године усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 786.068,56 динара са законском затезном каматом на појединачно одређене износе главног дуга као у изреци и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 140.642,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5780/22 од 11.10.2023. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда Привредног суда у Краљеву. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда тужени је изјавио благовремену ревизију, по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правног питања од општег интереса, уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је

потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је враћање незаконито наплаћене накнаде, коју је тужени наплаћивао од тужиоца противно Закону о накнадама за коришћење јавних добара, у износу већем од законом предвиђеног. Одлука којом је тужени обавезан да тужиоцу врати разлику између наплаћене накнаде и накнаде коју је по закону требало да наплати од тужиоца донета је на основу утврђене чињенице да тужилац користи шумско земљиште у нешумске намене, да се накнада за коришћење шумског земљишта у нешумске намене наплаћује у складу са Законом о накнадама за коришћење јавних добара, у износу од 18,00 динара по м², те да накнаду утврђује решењем корисник шуме и шумског земљишта, што је у конкретном случају тужени.

Одлука другостепеног суда у складу је са одлукама ревизијског суда у којима је одлучено о посматраном правном питању. Закон о накнадама за коришћење јавних добара, који се примењује од 01.01.2019. године, предвидео је у члану 63. став 3. да се обвезнику накнаде за коришћење шумског земљишта у државној својини у нешумске намене не може наплаћивати закупнина за то шумско земљиште већ се наплаћује накнада за коришћење шумског земљишта у државној својини у нешумске намене, коју у складу са одредбом члана 66. истог закона утврђује корисник шума и шумског земљишта. Постојање уговора о закупу не искључује примену законских одредби. Одредбе прописа којима се, делимично или у целини одређује садржина уговора, саставни су делови тих уговора, у складу са одредбом члана 27. ЗОО, те их употпуњавају или ступају на место уговорних одредби које нису у сагласности са њима. Следи да не постоји правна празнина, нити нејасноћа у погледу примене наведених императивних законских одредби.

Стога по налажењу Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за разматрањем наведеног правног питања од општег интереса, нити за новим тумачењем права, док на неуједначеност судске праксе тужени паушално указује, не позивајући се на конкретне судске одлуке у којима је другачије одлучено.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија туженог недозвољена.

Против одлуке другостепеног суда, донете у парници о спору мале вредности, ревизија није дозвољена у складу са одредбом члана 479. став 6. ЗПП.

Спорови мале вредности су они спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подншења тужбе, како то предвиђа одредба члана 468. став 1. ЗПП.

Вредност предмета конкретног спора износи 786.068,56 динара. Како је у питању одлука другостепеног суда донета у спору мале вредности ревизија против те одлуке није дозвољена.

У складу са изнетим, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић